

Farkas Miklósné

Ez az anyám (középen) a csillagos házban 1944-ben. Édesapámat elvitték munkaszolgálatra. Először behívták, de egy-két nap után visszajött. Aztán utána nem vitték el, akkor együtt voltak a szüleim a csillagos házban. Szóval együtt vészelték át. Engem elvittek, mert az Erkel utcában volt egy kis családi divatárüzlet, de akkor már nem lehetett zsidónak üzlete, hanem volt apámnak egy régi ügyfele, akit szintén Farkasnak hívtak, keresztény, és avval együtt csinálták ezt. Stróman, úgy hívták akkor. Az bújtatott, amikor már volt az, hogy elkezdtek gyűjteni a zsidó lányokat, hogy elviszik. És akkor volt egy olyan fölkapott hír, hogy a lányokat elviszik, az asszonyokat nem. Volt

egy nagy szerelmem, akkor gyorsan megesküdtünk. Zsidó fiú volt, de csak polgári esküvő volt. Nem sokkal az esküvőm után, elkezdtek begyűjteni az asszonyokat, ugyanúgy, mint a lányokat. S akkor elmentem oda, a boltba, és a stróman elbújtatott. Novemberben el kellett hagyni a csillagos házat, és én mondtam, hogy egy napra hazamegyek, segíték anyunak csomagolni, aztán majd jövök vissza. Pont akkor jöttek a nyilasok, és akkor már nem lehetett visszamenni. Akkor elkerültem, a szokásos út: téglagyár, Kópháza, Waldhausen, Günskirchen. Welsben [Az ausztriai Welsben munkatábor volt, amely a mauthauseni koncentrációs táborhoz tartozott. -- A szerk.] szabadultam.